

Haris Vlavianos

ΔΕΙΛΙΝΟ ΧΩΡΙΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Στον John Ashbery

I

Παρατήρησε με προσοχή
τα αντικείμενα που σε περιβάλλουν
(λουλούδια, βιβλία, φωτογραφίες),
παρατήρησε τα
καθώς αιωρούνται νοχελικά
μέσα στη μεταφυσική τους αθωότητα.

Δεν είσαι βέβαιος ότι υπάρχουν
πρέπει ωστόσο να συνεχίσεις
να τα παρατηρείς
για όση ώρα σου απομένει.
«Είναι ζήτημα πίστης πλέον».

Πότε ένα γνώριμο, βροχερό τοπίο,
μια συγκεκριμένη σκηνογραφία,
μεταμορφώνεται σε νέα σκέψη;
Πότε ένας οικείος ήχος
(κουπιών που κόβουν το ποτάμι στα δύο),
συνθέτει στον νου μια ξένη μελωδία;

Κάποιος ανάβει το φως.
Κάποιος φοβάται το σκοτάδι,
τον αναστεναγμό των φθινοπωρινών φύλλων—
τα κατοπτρικά παιχνίδια της μνήμης.

Ό,τι χάνεται
διασώζεται μέσα μας
ως αυτό που χάνεται.

Τα χρυσάνθεμα που κρατάς στα χέρια
δεν είναι τα χρυσάνθεμα που στα χέρια κρατάς.
Είναι σκόνη.
Λέξεις που προσπαθούν να ερμηνεύσουν το νόημα
αυτής της προσχεδιασμένης χειρονομίας.

Αναγκαίας αλλά μάταιης.

II

Ένα άλλο βέλος ακολουθεί πάντα το βέλος του Ζήνωνα:
αυτό που το διαπερνά και το σχίζει στα δύο.

Επομένως ο καθένας σβήνει πάντα μόνος μέσα στο ένδοξο παρόν του
καθώς η μέρα οδεύει αργά, αδιάφορα προς το τέλος της.

Εσύ θα κλείσεις τα μάτια
και θ' αρχίσεις να ονειρεύεσαι το εξωτικό σου καταφύγιο:

τον τόπο όπου μια καινούργια, πολύτιμη ζωή
βρίσκεται θησαυρισμένη για σένα.

Μπορείς ν' αντέξεις τέτοια ανταμοιβή;
Τόση γενναιοδωρία;

Τ' όνομά της διαγράφεται ακόμη στον άνεμο.

ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ

Στην Calvin

I

Αν ένας άντρας στα σαράντα του
ζωγραφίζει ακόμη θάλασσες και περιστερώνες,
αν στη σκέψη του καθρεφτίζεται
ένας ήλιος πιο καθαρός,
πιο σαφής, από τον ήλιο της πραγματικότητας,
αν η λέξη “Αμοργός” δεν είναι απλώς
το προσωπείο μιας φευγαλέας, εφηβικής ανάμνησης,
τότε ανάμεσα στο ποίημα της επιθυμίας
και το ποίημα της ανάγκης
ανασαίνει η αληθινή απώλεια.

II

*Οι πρόλογοι εξαντλήθηκαν.
Δεν μπορούν να υποκαθιστούν διαρκώς το θέμα.
Πρέπει ν' αποφασίσει αν μπορεί
να κρατηθεί από αυτή την απόλυτη ιδέα
έστω κι αν έχει πάψει να πιστεύει στη δύναμή της.
Είναι ζήτημα πίστης πλέον.*

III

Αλλεπάλληλες μεταμορφώσεις του παραδείσου.
Το μάτι προσπαθεί να ερμηνεύσει το αίνιγμα της ομορφιάς
καθώς στο βάθος ανατέλλει αργά-αργά η Δήλος.
Το καλοκαίρι μοιάζει αιώνιο.
Το ποίημα αρχίζει να επινοεί τον εαυτό του
τη στιγμή που εκείνος στρέφει το πρόσωπό του στο φως.

(Τη στιγμή που η φαντασία απελευθερωμένη
από τη συγκεκριμένη αίσθηση του διάπυρου λευκού
υψώνεται κάθετα στον ουρανό.)

IV

Ούτε ένα ιστιοφόρο στον ορίζοντα
να κόβει τον καμβά στα δύο.
Η εικόνα ενός δένδρου
με τα ανεμόδαρτα κλαδιά του να σαρώνουν το χώμα
δεν είναι σήμερα μέρος του σκηνικού.
Όμως η γριά που σέρνεται με τα γόνατα στην ανηφόρα
κρατώντας σφιχτά στο χέρι το εικόνισμά Της
είναι.

V

Ο άντρας βαδίζει μόνος στην παραλία.
Τον συγκινεί ακόμη ο μελωδικός ψίθυρος των κυμάτων,
ο τρόπος που το νερό νανουρίζει επίμονα τον βράχο.
Η φύση γύρω του
(αρμυρίκια, σάπιες ψαρόβαρκες, κροκάλες)
έχει μια μελαγχολική, ανεπιτήδευτη λαμπρότητα.
Αν ήταν να πεθάνει αυτή τη στιγμή
θα ήθελε να είναι εδώ
στον τόπο αυτό που έχει υπάρξει.
Έστω για λίγο.
Τώρα.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΡΕΦΡΑΙΝ

Όταν πέσουν και τα τελευταία φύλλα
θα επιστρέψουμε επιτέλους στον γνωστό, οικείο χώρο μας,
το πολύτιμο αυτό άσυλο
που το εξαντλημένο σώμα άφησε ανολοκλήρωτο
για τις ανάγκες μιας αναπόφευκτης γνώσης.

Είναι δύσκολο, σχεδόν αδύνατο,
να επιλέξεις και το επίθετο ακόμη
που θα έδινε κάποιο νόημα
σ' αυτή την κενή ψυχρότητα,
την αναίτια θλίψη,
που απλώνεται αργά-αργά, σταθερά,
διαβρώνοντας τις πιο κρυφές εσοχές της ζωής σου.
Μια απλή, φυσική χειρονομία
ίσως να αποτελούσε το πρώτο βήμα,
την αρχή μιας νέας απόπειρας.
Αν όχι τώρα, να όχι σήμερα,
αύριο δίχως άλλο.

Η έλλειψη της φαντασίας;
Κι αυτή ασφαλώς θα πρέπει να επινοηθεί·
και το σκηνικό να στηθεί
όπως ορίζουν οι οδηγίες στο χαρτί.
Το πέτρινο σπίτι πρέπει να κρατηθεί.
Το βόλτο στο μπροστινό δώμα
(το ακριβό, ανεκτίμητο παρελθόν σου) αυτό κυρίως.
Και το παλιό υπέρθυρο με τη γοργόνα.
Και η συκιά στον κήπο, και οι πικροδάφνες,
και η ξερολιθιά, όλα πρέπει να μείνουν.
Όλα.
Για να φανεί το χάλασμα· το ρήγμα· η απουσία.
Για να εκτιμηθεί η προσπάθεια· η αποτυχία· το έργο.

Ο φθινοπωρινός άνεμος
που έδωσε υπόσταση σ' αυτές τις λέξεις,
σβήνοντας βίαια τη μεταφυσική του λάμψη,
γνωρίζει καλά το μυστικό που κρύβουν.
Κι εσύ άλλωστε
που σκύβεις να μαζέψεις ένα ξερό φύλλο από το κεφαλόσκαλο.
Το φύλλο της πραγματικότητας.
Το εξαίσιο ποίημα του αληθινού.

Hotel Insomnia

νύχτα
με την πανσέληνο των αντιφάσεων
να λάμπει στον θόλο του μυαλού σου

σκέφτεσαι ν' αλλάξεις ρόλο
να βγάλεις επιτέλους το προσωπίδιο της οδύνης

εχθές
γοητευμένος από τις δυνατότητες των αισθημάτων σου έγγραφες:

μόνο η αγάπη ως πάθος έχει νόημα*
κάθε βαθύ πνεύμα χρειάζεται μία μάσκα
—έτσι προστάζει η λεπτότητα της ντροπής του

σήμερα
κάτω από αυτόν τον προβλέψιμο ουρανό
θέλεις να φαντάζεσαι
πως η λεωφόρος που απλώνεται στα πόδια σου
καταλήγει κάπου—
σε μία τελική διευθέτηση του ζητήματος
μία σύνοψη που θα σου επιτρέψει να σταθείς έκθαμβος
μπροστά στην προσχεδιασμένη εξέλιξη της ιστορίας
της ιστορίας σου—

στα δραματικά επεισόδια της οποίας
ζητάς να αναγνωρίσεις το νεύμα της κατάφασης
τη βεβαιότητα της ανταμοιβής

το φως είναι εκτυφλωτικό
«το φως είναι πάντα εκτυφλωτικό»

είναι όμως αργά
για φυλλομετρήματα της στιγμής

—η ζωή δεν είναι επιχείρημα

κανείς δεν έχει πια όρεξη για διάβασμα
ούτε και εσύ
που εξαντλημένος από τις συγκινήσεις
των τελευταίων ωρών
σηκώνεις το ακουστικό

(ας μιλήσουν τα κείμενα)

“ένα διπλό espresso”

(όπως πάντα
– το καλύτερο υπνωτικό)